

ΦΙΛΗΛΟΓΟΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΗΛΗΡΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ — Ἀθηνῶν. Ἐτησία δραχ. 15. — Ἐπαρχιωτῶν. Ἐτησία δραχ. 20
 Ἐν Τουρκίᾳ, Ρωμολίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ λίρα τουρκικὴ 1. — Ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ φρ. 26.
 ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ ΠΡΟΗΛΗΡΩΤΕΑ. — Δε' ἕκαστον τεύχος Α' καὶ Β' σελ. ἑκατὸς λεπτὰ 80. — Εἰς τὰς λοιπὰς σελ. ἑκατὸς λ. 40.
 Δις καὶ τρις λεπτ. 25. — Τετράρις καὶ ἑξατάρις λεπτ. 15.

Γραφεῖον ἐνταυτοῦ τοῦ ὑπουργ. Οἰκονομικῶν | ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ | Ἐκαστος γόβιλον τιμᾶται λεπτ. 35

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΛΗΞΑΝΤΟΣ ΕΤΟΥΣ.

Ἀπὸ ἱκανῶς ἤδη μακρῆς σειρᾶς ἐτῶν ἡδύνατό τις νὰ εὖρη ἐν ἐκάστῳ τούτων ἐξέχον τι γεγονός, πόλεμον, μετακίνησιν ὁρίων, συνῆδριον, ἐπανάστασιν, συνθήκην ἢ ἄλλο τοιοῦτο, ἀπὸ τοῦ ὁποίου νὰ καταστήσῃ ἐπώνυμον τὸ ἔτος. Δύσκολος ὅμως θὰ ἦτο ἡ ἐξέυρεσις τοιοῦτου τινὸς τίτλου ὑπὲρ τοῦ λήξαντος δωδεκαμήνου, ἀφοῦ οὐδὲν κατὰ τὴν διάκειαν αὐτοῦ συνετελέσθη γεγονός, τοῦ ὁποίου ἡ ἀφήγησις ἤθελε περιλάβει κατ' ἀνάγκην τὸ ἀξιολογώτερον μέρος τῆς δράσεως ὁλοκληρῆν τῆς Εὐρώπης. Ἐν ἕκαστον αὐτῆς καὶ τὸ εἰρησθέν κατ' οἶκον ἢ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ, οὐδεμία ἀφ' ἐτέρου συνετελέσθη ἐργασία ὑπὲρ κοινοῦ σκοποῦ, ἐπιτρέπουσα ἡμῖν νὰ μεταδώσωμεν, ὅπως κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν παρὰ τὴν ἐπίθεσιν, τινὰ δραματικὴν Κοινὴν ἱστορίαν δὲν εἶχε πέρσειν ἡ Εὐρώπη, πλὴν μωρῆς τῆς ψυχολογικῆς, τῆς ἀδημονίας δηλ., ἣν προὔξεναι εἰς πάντα τὰ κράτη ἡ πλήρης συναίσθησις τῆς ἀσταθείας τοῦ διεθνοῦς καθεστῶτος καὶ τῆς ἀνικανότητος αὐτῶν ὅπως ἐξέυρωσιν ἄλλην τινὰ λύσιν πλὴν τῆς παρατάσεως ἐνόπλου εἰρήνης, ἐπιβαλλούσης αὐτοῖς πάσας πλὴν τοῦ αἵματος τοῦ πολέμου τὰς θυσίας. Κατὰ τὸ λόγιον τοῦ πρίγκιπος Βίσμαρκ: «ἢ μὲν συγκρούσις ἦτο ἄφροντος, μόνον δὲ ἄδηλον ἀπέμεινεν, ἂν αὐτὴ ἤθελεν ἐπέλθει μετὰ τινὰ ἔτη ἢ μετὰ τινὰς ἡμέρας». Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πραγμάτων οὐδὲν ἄλλο ἐπραττοῦν καὶ οὐδὲν ἄλλο ἡδύναντο νὰ πράξωσι τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης, ἢ νὰ ὀπλιζοῦνται καὶ ν' ἀναζητῶσι συμμάχους. Ὅπως τὸ 1886 ἔληξεν ἐν τῇ προσδοκίᾳ καθόδου κατὰ τὸ ἔαρ εἰς Βουλγαρίαν ρωσικοῦ στρατοῦ, οὕτω καὶ τὸ 1887 ἀπολήγει εἰς συσπείρωσιν ἐκατέρωθεν τῶν συνόρων τῆς Γαλικίας πολυαριθμῶν ταγμάτων, ἀπειλούντων νὰ ἐφορμήσωσι κατ' ἀλλήλων ἅμα τῇ ἀναλύσει τῶν πάγων. Τὸ δὲ ἄξιον σημειώσεως εἶναι, ὅτι, ἐνῶ οὐδέποτε ἄλλοτε ὑπῆρχεν φοβερότεροι οἱ ἐξοπλισμοί, οὐδέποτε καὶ μετὰ τῆς ὁμοφωνίας ἀνεκρηγύτετο παρὰ πάντων, ὅτι μόνος πόθος καὶ μόνος αὐτῶν σκοπὸς ἦτο ἡ διατήρησις τῆς εἰρήνης, ὡς ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ διαταραχθῇ ἡ εἰρήνη παρ' ἄλλου τινὸς πλὴν μόνων τῶν πανόπλων αὐτῆς φρουρῶν.

Ἄδικον ἐν τούτοις θὰ ἦτο νὰ ὑποθέσωμεν πάντας τούτους ἀνεικρινεῖς. Αἱ σήμερον πρὸς ἄλληλα σχέσεις τῶν ἐθνῶν φαίνονται ἡμῖν δυναμένα νὰ συγκριθῶσι πρὸς τὰς τῆς συμπολιτευσεως καὶ ἀντιπολιτευσεως ἐν κράτει κοινοβουλευτικῆς. Ἀφ' ἐνὸς μὲν ἴστανται οἱ ἐντυφῶντες εἰς τὴν μακαριότητα τῆς κατοχῆς, ὑποστηριζόμενοι παρὰ τῶν προσδοκῶντων νὰ λάβωσι τῇ βοήθειᾳ αὐτῶν ὅσα ἐλλείπουσιν ἀκόμη αὐτοῖς πρὸς τελείαν μακαριότητα, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ μόνον ἐκ τῆς διασαλεύσεως τοῦ καθεστῶτος δυνάμενοι

νὰ ἐλπίσωσι τὴν πλήρωσιν τῶν πόθων αὐτῶν. Ὁ πρίγκιψ Βίσμαρκ οὐδεμίαν παρέλειψεν εὐκαιρίαν νὰ κηρύξῃ ἐαυτὸν «κεκορημένον», οὐδ' ὑπάρχει λόγος ὅπως πιστεύσῃ μετ' ἐναντίον, ἢ δὲ Ἀυστρία καὶ Ἰταλία συντάσσονται μετ' αὐτοῦ, ἀποβλέπονσαι εἰς τὴν περιφρούρησιν ἀπὸ πάσης ἐπιδρομῆς τῶν χωρῶν, τὰς ὁποίας ἐποφθαλμιῶσι παρὰ τὸν Αἶμον ἢ τὴν ἀφρικανικὴν παραλίαν. Τὸν συντηρητικὸν τούτου δεσμὸν ἀντικρύζουσιν ἡ Ρωσσία καὶ ἡ Γαλλία, αἱ ἔχουσαι ἐπιχρώσας ἀφορμὰς ὅπως θεωρῶσιν ἀσυμβίβαστον πρὸς τὰ συμφέροντα καὶ τὴν φιλοτιμίαν αὐτῶν τὸ καθεστὸς, καὶ ἀδύνατον ἄνευ διασεισεως αὐτοῦ τὴν ἱκανοποίησιν τούτων. Ἡ μὴν παράτασις τοῦ καθεστῶτος τοῦτον δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς θάλαμβος τῶν δορυφῶρων αὐτοῦ καὶ ὡς ἦτα τῶν κατ' οὐδένα τρόπον στερογόντων νὰ θεωρηθῶσιν ὡς τελεσιδικίους τὰς ἀποτάσεις, δι' ἃν ἐστερηθησαν ἢ μὲν δύο ἐπαρχίαι ἢ δὲ τὸ ἐν ἡμίονο τῶν ἀνατολικῶν τῆς Ἰταλίας ἀποκλειστικῆς ἐπικρατήσεως ἐν Ἀνατολῇ. Τὸ ζήτημα τῆς ρωσικῆς ἀντεκδικήσεως ἀδύνατον μὲν εἶναι νὰ μὴ ὑποτεθῇ συνδεόμενον ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ Ἀνατολικοῦ, οὐδέποτε ὅμως ἡ συνάφεια αὐτῶν ἐξεδηλώθη ὅσον κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος σαφῆς καὶ ἀπειλητικῆς. Ἀπασα τοῦ «τιμίου μεσίου» ἢ ἔξοχος τέχνη κατηλαβῆ ἀποκλειστικῶς ὅπως παρακολυθῇ ἢ προσέγγισις τῶν δύο δυσηρεστημένων ἢ πρᾶνθῇ ἢ ὀργῇ ἐνὸς τοῦλάχιστον τούτων. Αἱ περιπέτεια τοῦ τοιοῦτου αὐτοῦ ἀγῶνος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξηρτάτο ἢ ἐν καταστάσει εἰρήνης ἢ ἀλληλοσφραγίας ἐξέγερσις τὴν ἐπιούσαν τῆς Εὐρώπης, ἀποτελοῦσι τὴν μόνην τοῦ ἔτους ἱστορίαν, τὴν ὅλας στείραν γεγονότων καὶ περιοριζομένην εἰς ἀδιάλεκτον παρελάσιν ζοφερῶν συννέφων, συμποκνουμένων καὶ διαλυομένων μετὰ μονοτονίας ἄσηκτος ἀπελιπιστικῆς. Οὐ μόνον ἀνιερὰν ἀλλὰ καὶ ἱκανῶς ἄσκοπον θεωροῦντες τὴν λεπτομερῆ ἀφήγησιν τῆς ἐμφανίσεως καὶ παρελεύσεως ἐκείνου τούτων, θέλομεν περιορισθῆ εἰς μόνον τὰ ἀμεσώτερον συνδεόμενα πρὸς τὸ ζήτημα τῆς Ἀνατολῆς.

Τοῦτο ἐφάνη παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα ἐγγίζον εἰς λύσιν τινὰ, ἂν οὐχ ἀκριβῶς δικαίαν, τοῦλάχιστον ὀριστικὴν, ὅτε, ἀρχομένου τοῦ ἔτους, ἐκρινε πρῶτον ὁ πρίγκιψ Βίσμαρκ νὰ λύσῃ τὰς χεῖρας τῆς Ρωσσίας κηρύσσων ὅτι: «Ὅλας ἀδιάφορον εἶναι αὐτῷ τίς ἄρχει οὐ μόνον ἐν Βουλγαρίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Καὶ ἡ μὲν Ἀυστρία ἐνδέχεται νὰ ἔχη συμφέροντα ἐν Ἀνατολῇ ἢ Γερμανία ὅμως δὲν ἔχει ἐκεῖ κἀνὲν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ὑποχρέωσιν ν' ἀγωνισθῇ ὑπὲρ τῶν αὐστριακῶν, ὡς οὐδ' ἡ Ἀυστρία νὰ συμπολεμήσῃ μετὰ τῶν Γερμανῶν κατὰ τῆς Γαλλίας». Ἡ δὴλώσις αὕτη ἦτο μὲν ἀρκούντως σαφῆς, ἀλλὰ δὲν φαίνεται θεωρηθεῖσα ἐν Ρωσσίᾳ ὡς ἐξ ἴσου εἰλικρινῆς. Οὐ μόνον τῷ ὄντι δὲν ἐνεθάρρουνεν αὐτὴν νὰ προβῇ εἰς σφρονομιστῶν τῶν ἀχαρίστων Βουλγάρων, ἀλλ' οὐδὲ κἀν διήγειρε παρ' αὐτῇ ἐκδήλωσιν τινὰ εὐφρασείας ἢ εὐγνωμο

σύνης. Εἰς τὴν χορηγομένην παρὰ τοῦ γερομανοῦ ἀρχιγραμματέως ἄδειαν ἀπλώσεως τῶν χειρῶν ἀπήντησε δι' ἐκφράσεων δυσπιστίας καὶ μομφῶν ἐπὶ δολιότητι ὁ ρωσικὸς τύπος, ἐνῶ ἢ ἐν Βιέννῃ κυβερνήσεις οὐδόλως ἐφάνη ἐκ τῆς τοιαύτης ἐγκαταλείψεως ἀνησυχοῦσα ἢ τὸ παράπαν δυσασθηθεῖσα. Οὐ μόνον δὲ ἀπέχει ἀπὸ πάσης ἐνεργείας ἀλλ' οὐδὲ κἂν νὰ διατυπώσῃ πρότασιν οἰανδήποτε ἔστεργεν ἢ Ρωσσία, περιοριζομένη εἰς περιφρονητικὰς ἐκφράσεις καὶ ἐγκαταλείψει εἰς τὴν τύχην τῶν ἀγαρίστων Βουλγάρων. Τὸ ἀληθές εἶναι, ὅτι ἡ ἀγνωμοσύνη τούτων καθίστα αὐτῇ πολὺ δυσχερεστέραν ἢ κατὰ τὸ παρελθόν τὴν προσφυγὴν εἰς βίαια μέτρα πρὸς ἐπικράτησιν ἐν Ἀνατολῇ. Ἄν ἀνεκᾶθεν διέκειντο αἱ εὐρωπαϊκαὶ κυβερνήσεις δυσμενῶς πρὸς πᾶσαν διάσεισιν τοῦ ἀνατολικῆς καθεστώτος, αὐταὶ διετέλουν ἀφ' ἑτέρου ὑπὸ τὸ κράτος ἡθικῆς τινας πιέσεις, ἐφ' ὅσον ἡ ἐπέμβασις τῆς Ρωσσίας ἠδύνατο νὰ κηρυχθῇ σκοποῦσα τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ ἐπαχθοῦς ζυγοῦ χριστιανῶν ὀργάνων πρὸς ἐλευθερίαν. Ἀλλὰ σήμερον ὑπὲρ οὐδενὸς ἄλλου δύναται νὰ παρασταθῇ ἡ ἐπέμβασις ἐνεργουμένη, εἰμὴ μόνον τῆς βερολινείου συνθήκης, τῶν διατάξεων δηλ. αὐτῆς, αἵτινες δι' ἀδίκου διακρίσεως ἀπένοον μικροτέρων ὀσιν ἀνεξαρτησίας εἰς τοὺς πρὸς νότον τοῦ Αἴμου πελάτας τοῦ Τσάρου. Ὁ πρῶτον ἐλευθερωτὴς ἔπρεπε οὕτω νὰ παρασταθῇ ὡς ἀνορθωτὴς τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τοῦ Σουλτάνου. Ὅσον δήποτε ὅμως μεγάλη καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἡ ζημία καὶ εὐλογος ἡ ὀργὴ τῆς Ρωσσίας κατὰ τῶν ἀγνωμόνων Βουλγάρων, δύσκολον ἀπέβαιεν αὐτῇ νὰ ἐπανελθῇ εἰς τὸ πεδίου τῶν πρῶτον σταυροφορικῶν αὐτῆς ἀγώνων φέρουσα τοιοῦτο ἔχραυ καὶ ἐδεχθὲς προσωπεῖον. Ἀλλ' ἂν δὲν ἔστεργε τοῦτο, ἔπρεπε τότε νὰ ἀποσεισῇ πᾶσαν ὑπόκρισιν καὶ νὰ ὑψώσῃ ἐπισημῶς τὴν σημαίαν τοῦ Πανσλαβισμού, κηρύττουσα ἀνήκουσαν αὐτῇ φυλετικῶν δικαιωμάτων τὴν χροσόνησον τοῦ Αἴμου, ἐπιδρομῆς τοὺς Ἀυστριακοὺς καὶ ἀντίστοιχον πρὸς τὸν Τσάρου τοὺς Βουλγάρους. Τοιαῦτά τινα τῶ ὄντι ἀπήντησεν ὁ Κατάρφ εἰς τὰς γερομαντικὰς φιλοφρονησεις, προσκαλῶν μετὰ πρωτοφανοῦς σκαυτικότητος τὸν πρίγκιπα Βίσμαρκ νὰ μὴ ἀναμυγνύεται εἰς ἀλλοτρίας ὑποθέσεις: «Ἡ Ρωσσία, ἔλεγεν, ἔχει ἐν Ἀνατολῇ συμφέροντα ὑψίστης σπουδαιότητος, ἐνῶ ἡ Γερμανία ὁμολογεῖ ὅτι δὲν ἔχει κἀνὲν συμφέρον, ἀλλὰ μόνον καθῆκον εἰρηρικῆς μεσολαβήσεως μετὰ τῶν Ἀυστριακῶν καὶ Ρώσων. Τίς ὅμως ἀναγκάζει τὸν Βίσμαρκ ν' ἀναλάβῃ τὸ ὀχληρὸν ἔργον συνηγόρου καὶ μεσίτου, ἐνῶ θὰ ὑπηρετεῖ πολὺ κἄλλιον τὴν εἰρήνην, μὴ ἀναμυγνόμενος εἰς ζητήματα, εἰς τὰ ὁποῖα ὁμολογεῖ ὅτι δὲν ἔχει κἀνὲν συμφέρον; Ἡ ρωσικὴ ἐπιρροὴ ἐν Ἀνατολῇ ἔχει βᾶσιν ἱστορικὴν, ἐφ' ἡ Ἀυστρία οὐδὲν ἄλλο ἐπιζητεῖ ἐκεῖ, εἰμὴ μόνον ἀποζημιώσεις τῶν ὅσα ἀπώλεσεν ἀλλαγῶν, παρισταμένη ὡς δυνάστης καὶ ἐχθρὸς τῶν πρὸς ἡμᾶς συνδεομένων λαῶν. Καθῆκον λοιπὸν τῆς Γερμανίας εἶναι οὐχὶ ἡ μεσολαβήσις, ἀλλὰ νὰ στραφῇ πρὸς μόνην τὴν Ἀυστριακὴν, ὅπως πείσῃ αὐτὴν ν' ἀποδώσῃ ὅσα προσήρησε καὶ νὰ παύσῃ πατοῦσα ἐπὶ ξένου ἐδάφους.» Ταῦτα, γραφόμενα ἀλλαχοῦ, ἠδύνατο νὰ θεωρηθῶσιν ὡς παραληρήματα πωρεσσοῦτος πατριώτου, ἀλλὰ γραφόμενα ἐν χώρα διατελουσῆς ὑπὸ τὸ κράτος αὐστηρῆς λογοκρισίας παρ' ἀνδρὸς συνδεομένου πρὸς τὸν ἀπόλυτον αὐτῆς μονάρχην διὰ στενοτάτης φιλίας, δύσκολον ἦτο νὰ μὴ ὑποληφθῶσιν ὡς ἐρμηνεύοντα, ἂν οὐχὶ τί ἐκόπει οὗτος ἀμέσως νὰ πράξῃ, τί τοῦλάχιστον ἐφρόνει καὶ τίνα ἐθεώρει ὡς ἀναφαίρετον αὐτοῦ κτήμα. Τὸ πρόγραμμα τοῦ Κατάρφ ἐδικαιούτο ἢ Εὐρώπῃ νὰ θεωρηθῇ ὡς ταυτιζόμενον κατ' οὐσίαν πρὸς τὸ τῆς ρωσικῆς αυτοκρατορίας, τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον οὐδὲν διετυπώτο ἄλλο, οὐδ' ἄλλην ἐπεδέχετο ἐξήγησιν ἢ ἐπίμονος σιωπῇ τῆς ἐν Πιερουπόλει κυβερνήσεως, παρὰ μόνον ὅτι οὔτε ἔστεργεν οὔτε ἐθεώρει δυνατὸν οἰονδήποτε συμβιβασμὸν τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς πρὸς τὴν

ἐπιδρομὴν τῆς Ἀυστρίας. Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πραγμάτων ἢ σύγκρουσις ἐφαίνετο μοιραία καὶ προσεχῆς, ἀφοῦ μάλιστα οὐδ' ἡμέρα σχεδὸν παρήχεται ἂν ἐν τινὸς ἐπεισοδίου, ἱκανοῦ νὰ κορυφώσῃ τὴν ἀγανάκτησιν καὶ νὰ ἐξαντλήσῃ τὴν ὑπομονὴν τῆς Ρωσσίας. Εἰς τὰς μεμψιμοιρίας τῶ ὄντι τῆς «Ἐφ. τῆς Μόσχας» περὶ τῆς δήθεν ἀρπαγῆς τῆς Βοσνίας καὶ Ἐρζεγοβίνης, ἔβρινε πρέπον ν' ἀπαντήσῃ τὸ ἡμειπίσιμον ὄργανον τοῦ Βισμάρκ διὰ τῆς σκανδαλώδους ἀποκαλύψεως μυστικῆς συνθήκης, συνομολογηθείσης κατὰ τὰς παρανομίας τοῦ φασσοτουρκικοῦ πολέμου μετὰ τὸν κόμητος Ἀνδράσση καὶ τοῦ στρατηγοῦ Ἰγνατιῆφ, διὰ τῆς ὁποίας αἱ δύο αὐταὶ ἐπαρχίαι παρεχοῦντο τῇ Ἀυστρίας ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ἀποχῆς αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἄγρονος. Τίνοι λοιπὸν δικαιώματα ὠνόμαζεν ἢ Ρωσσία σφετερισμὸν τὸ προῖον συμφωνίας, οὐχὶ ἐπιβληθείσης αὐτῇ διὰ συνασπισμοῦ ἐν Βερολίνῳ, ἀλλὰ συνομολογηθείσης ἐλευθέρως παρ' αὐτῆς τῆς ἰδίας καὶ ἄλλως κρυφθείσης ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου; Ἄν δὲ θεωρηθῇ ἡ ἀσύμφορος τὴν τοιαύτην συμφωνίαν, διατὶ ἀντὶ τοῦ οὐδὲν πταίνοντος πρίγκιπος Βίσμαρκ δὲν μέμφεται μᾶλλον τὸν ἐργάτην αὐτῆς πρίγκιπα Γορτσάκωφ; Τὸ ἐπιχείρημα φαίνεται ἀληθὲς ἀκαταμάχητον ἀλλ' ἂν δὲν συνεμάχει ἢ λογικῇ μετὰ τῆς Ρωσσίας, ἢ δικαιοσύνη ἀφ' ἑτέρου ἀναγκάζει ἡμᾶς νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ παράπονον αὐτῆς ἦτο βέσιμον κατ' οὐσίαν. Ἡ κατοχὴ τῶ ὄντι τῆς Βοσνίας καὶ Ἐρζεγοβίνης συνερωνήθη πρὸς τὴν Ἀυστριακὴν ὡς ἀντάλλαγμα οὐδετερότητος οὐχὶ κατ' ἐπίφασιν, ἀλλὰ πραγματικῆς, τῆς ἀκαλύτου δηλ. παρὰ τῆς Ρωσσίας συγκομιδῆς τῶν προϋόντων τῆς νίκης. Εὐθὺς ὅμως μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἄγρονος ἢ μὲν Ἀυστρία ἐλάμβανε πᾶρὰ τῆς Εὐρώπης τὰ συμφωνηθέντα, ἢ δὲ Ρωσσία ἔστερεῖτο τοῦ πλείστου τῶν διὰ τοῦ αἵματος αὐτῆς κατακτηθέντων. Τὴν πικρίαν τῆς τοιαύτης ἀναμνήσεως οὐδόλως ἠδύνατο νὰ μετριᾶσῃ ἢ ἔσπλαγχνος ὑπόμνησις, ὅτι αὐτὴ αὐτῇ ἐχορήγησε τὸ ὄλιγον εἰς τοὺς οἰκοδόμους τοῦ κατ' αὐτῆς ἐγεροθέντος ἐν Βερολίνῳ αὐστριακοῦ προεπιθῆτο ἢ ἀηδία ἐκ τῶν καθημερινῶν προκλήσεων τῶν Βουλγάρων, τῶν ὁποίων συνηύξαντο τὸ θρόσος μετὰ τῆς πεποιθήσεως ἐπὶ τὴν ἀτιμωρησίαν. Εἰς τὰς εἰρηρῆσεις περὶ ἐκλογῆς Μιγγρελιανοῦ πρίγκιπος ἢ ἄλλου ἀρεστοῦ τῶ Τσάρφ ὑποψηφίου ἀπῆντων οὗτοι ἐκπέμποντες εἰς πάσας τὰς πρωτευούσας τῆς Εὐρώπης ἐπιτροπὸς πρὸς αἰτησὴν ὑποστηρίξεως κατὰ τῆς Ρωσσίας οὐδ' ἴσχυεν ἢ δυόθυμος τῶν κυβερνήσεων ἄρρησις παροχῆς τοιαύτης, τοῦλάχιστον ἐπισημοῦ, ὅπως μεταβάλλῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν ἀντιστάσεως μέχρις ἐσχάτων. Τοῦτο ἀπεδείχθη μετ' ὀλίγον διὰ τῆς ἀγρίας καταστολῆς τῶν στρατιωτικῶν στάσεων, αἵτινες ἐπῆλθον ἀρχομένου τοῦ Μαρτίου ἐν Σιλιστρια καὶ Ρουχτσουκίφ. Ἄδηλον ἀπομένει ἂν ἐνεῖχτο εἰς ταῦτας ἢ ἐν Πιερουπόλει κυβερνήσεις καὶ πολὺ πιθανότερον φαίνεται, ὅτι αὐτοβούλως ἀνεπέτασαν οἱ ἀντάρται τὴν ὁμοσπονδίαν σημαίαν. Ὅπως δήποτε ἢ ἀνθηγεμονία, μὴ ἀρκεσθεῖσα εἰς τὸ ἐν ταῖς ὁδοῖς ρεῦσαν αἷμα, ἐτοφρέμισε τὴν ἐπιούσαν ἐννέα ἀξιωματικόν, ἐν οἷς τὸν Πάνωφ καὶ τὸν Ὄξουνωφ, τοὺς διὰ τοῦ ἡρωϊσμοῦ αὐτῶν σπουδαίως συντελέσαντας εἰς τὴν θριαμβευτικὴν ἀπώκρουσιν τῆς σερβικῆς ἐπιδρομῆς. Τοῦτο ἐπράξεν οὐδόλως ἀναμνησθεῖσα ὅτι, ἂν εἶναι βεβαίως ἄξιος θανάτου ὁ ἐξεγειρόμενος κατὰ τοῦ νομίμου καθεστώτος στρατιώτης, ἀμφίβολον ὅμως ἀπέμενε κατὰ πόσον ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς νόμιμον τὸ διὰ τῆς βίας καὶ τῆς ἀναφανδῶν παραβιάσεως τῶν συνθηκῶν ἰδρυθῆν παρ' αὐτῶν ἐν Βουλγαρία. Οὐδ' αὐτῇ ἐν τούτοις ἢ θανάσιμος ὕβρις ἤρκεσεν ὅπως κατεχύθη τῶν λόγων, ἐξ ὧν δὲν ἔβρινε πρέπον ἢ Ρωσσία νὰ κινήθῃ. Προδῆλον ὅμως κατέστη ἔκτοτε ὅτι ματαία ἦτο πᾶσα ἐλπὶς διαλλαγῆς αὐτῆς, οὐ μόνον πρὸς τοὺς Βουλγάρους, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀυστριακὴν. Δύσκολον

τῷ ὄντι ἦτο νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἡδύνατο οἱ ἀνθηγεμόνες ν' ἀψηφίσωσι ἐπὶ τοσοῦτον τὴν ρωσικὴν ὁρμήν, ἂν δὲν ἤσθάνοντο ὑπισθῆναι αὐτῶν δύναμιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ περιφρούρησις ὑπίσταντο συμφερόντων ἐπέβαλλε νὰ προβῇ ἐν ἀνάγκῃ μέχρις ἀνασπάσεως τοῦ ξίφους, ὅπως παρακολύσῃ τὴν ἴδρυσιν ἐν Βουλγαρίᾳ ρωσικοῦ κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁρμητηρίου.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πλὴν παροδικῶν τιμῶν ἀναξωπυρήσεων, ἡ πρὸς τὴν Ρωσσίαν φιλία τοῦ γερμανοῦ ἀρχιγραμματέως φαίνεται ἰκανῶς ψυχραυθεῖσα. Τὰ ἐξημευόμενα τὴν γνώμην αὐτοῦ φύλλα, τὰ ἀπὸ πολλοῦ ὑπομένομενα μετὰ χριστιανικῆς ἀληθῶς ἀνοχῆς τὰς ὕβρεις καὶ προκλήσεις τῶν Πανσλαβιστῶν, κατήντησαν ἡμέραν τινὰ νὰ ὁμολογήσωσιν, ὅτι συμμερίζονται τὴν γνώμην τοῦ κ. Κατκῶφ, τοῦ δηλοῦντος ὅτι «ἀπέθανε καὶ δὲν δύναται πλέον ν' ἀναστηθῇ τῶν τριῶν Ἀυτοκρατόρων ἡ συμμαχία.» Τὴν δὲ εὐθύνην τῆς διαφύξεως αὐτῆς ἐπέριπτοι «εἰς τὸ ἄσβεστον κατὰ τῶν Γερμανῶν μῖσος καὶ τὰς περὶ δολιότητος τῆς γερμανικῆς πολιτικῆς τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ ἀνάτους προλήψεις, καθ' ὧν συνετρίβοντο αἱ ἀγαθαὶ προθέσεις τοῦ πρίγκηπος Βισμάρκ, τοῦ ἀπελιπθέντος ἤδη νὰ καταστήσῃ τὴν Ρωσσίαν ἀγαθὴν γείτονα καὶ φίλην, ἀφοῦ μάλιστα ὁ Ἀυτοκράτωρ αὐτῆς φαίνεται συμπαθῶν ἐν τῷ βῆθει τῆς καρδίας του πρὸς τοὺς Πανσλαβιστάς.» Μετὰ τὴν τοιαύτην ἀναγνώρισιν τοῦ ἀδυνάτου ἀγαθῆς συμβιώσεως, οὐδὲν ἄλλο ἀπέμενε τῇ Γερμανίᾳ ἢ νὰ προνοήσῃ περὶ ταχείας παρασκευῆς δυνάμεως ἰκανῆς, εἴτε πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ πολέμου ὑπὸ ἀγαθοῦ οἰωνοῦς, εἴτε πρὸς καταναγκασμὸν τῶν φιλοταράχων εἰς ἀποχὴν ἀπὸ ἀνίστου ἀγῶνος. Τὴν τοιαύτην πρόνοιαν καθίστα ἔτι μᾶλλον ἐπιείγουσαν τὸ ἀπὸ τινος χρόνου ἀπειλητικώτερον φάσμα γαλλορωσικῆς συμμαχίας. Ὁ στρατιωτικὸς τῷ ὄντι ὁργανισμὸς τῆς Γαλλίας ἐφαίνετο συμπληρωθεὶς, τὸ δὲ ἄλλος εἰρημικὸν ὑπουργεῖον Γοβλιέ περιλάμβανεν ἄνδρα, κατορθώσαντα νὰ θεωρηθῆται παρὰ τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ ὡς ὁ ἀγγεῖλος τῆς ἀντεκδικήσεως. Ἀληθῆς εἶναι ὅτι αἱ περὶ τοῦ ἀγγέλου τούτου γνώμαι ἦσαν τοσοῦτον ἀντιπατικαί, ὥστε ὁ Σιρ Κάρολος Ἀίλκε προσέβη νὰ γράψῃ περὶ αὐτοῦ ἐν τῇ «Δεκαπενθημέρῳ ἐπιθεωρήσει» ὅτι: «πρέπει πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ἐξακριβωθῇ ἂν ἦναι ὁ στρατηγὸς Βουλανζὲ πολιτικὸς ἀνὴρ, στρατιώτης, γλωσσολόγος ἢ ὕψος.» Οἷος δήποτε ὅμως καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὢν, ἡ δημοτικότης αὐτοῦ ἦτο μεγάλη καὶ ἀναποσπάστως συνδεδεμένη μετὰ τῆς ἐλπίδος ἀνακτῆσεως τοῦ ἀπολεσθέντος γαλλικοῦ ἐδάφους. Εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς τοιαύτης ιδέας ἐπέτελλετο περὶ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τιμητικὴ σπᾶθη, ἀγορασθεῖσα ἐξ ἐράνου τῶν ἐν Πετροπόλει καὶ Μόσχᾳ φιλοπολέμων, ἡ δὲ ἀποστολὴ τοῦ τοιοῦτου ὁργάνου ἀντεκδικήσεως συνῆπιπε πρὸς τὴν δημοσίευσιν ἐν τῷ «Ν. Χρόνῳ» συνδιαλέξεως τοῦ ἐν Παρισίοις ἀνταποκριτοῦ αὐτοῦ μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας καταλήγουσαν εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ κ. Φλουράνης: «Ὅτι, ἂν περιέλθῃ εἰς κίνδυνον ἡ Ρωσσία, οἱ Γάλλοι, κἀλλιστα ἐνθυμούμενοι τὴν ἐκδούλευσιν, ἦν παρέσχεν αὐτοῖς ἐν ὄρῳ κρισίμῳ, δὲν θέλουσι σταυρώσει τὰς χεῖρας.» Ἡ ὑπόσχεσις αὕτη τοῦ γάλλου ὑπουργοῦ ἡδύνατο κἀλλιστα νὰ θεωρηθῇ ὡς πιστὴ παράφρασις τῆς πολλῆ γραφικωτέρας ῥήσεως τοῦ Βισμάρκ: «ὅτι θὰ ἤναπτον αὐτομάτως τὰ Σασεπῶ, ἂν ἀπεδύετο εἰς πόλεμον ἡ Ρωσσία.»

Τὴν τοιαύτην ἐπικίνδυνον τῶν γεγονότων ροὴν δὲν ἔσχυσαν νὰ μετατρέψωσιν ἢ μετ' ὀλίγον ἀπαλλαγῇ τῆς Γαλλίας ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ Βουλανζὲ καὶ ἡ παρὰ τοῦ Κατκῶφ ἐκπλήρωσις τοῦ κοινοῦ χρέους. Αἱ αὐστριορωσικαὶ ἀντεγκλήσεις ἡμιλλῶντο κατὰ τὴν τραχύτητα πρὸς τὰς γαλλογερμανικὰς, ἡ δὲ ἐντασις τῶν σχέσεων ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἡ παρὰ τῶν γερμανικῶν ἀρχῶν σύλληψις κατὰ τὴν μεθόριον

γραμμὴν ὡς κατασκόπου γάλλου τινὸς ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, ὀνόματι Συνέβеле, ἐφθάσε νὰ θεωρηθῇ ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας ὡς διακυβεύουσα τὴν εἰρήνην τῆς Εὐρώπης. Καθ' ὅσον δὲ διεσκεδάζετο τὸ ἐσπέριον τοῦτο νέφος, συνεπυκνῶτο ἄλλο πολὺ ζοφερώτερον πρὸς Ἀνατολάς. Οἱ Βούλγαροι βαρυνθέντες ν' ἀναμένωσι νὰ χορηγήσῃ αὐτοῖς ἡ Εὐρώπη ἡγεμόνα κατὰ τὰς συνθήκας, ἀπεφάσισαν ν' ἀντιτάξωσιν εἰς τὴν ἀσυμφωνίαν αὐτῆς καὶ ἄλλο τετελεσμένον γεγονός ἐκλέγοντες τοιοῦτον παρὰ ταύτας. Ὁ ἐκλεκτὸς τῶν ἀνθηγεμόνων πρίγκηψ Κοβούργος εἰργάζετο, ὡς φαίνεται, ἀπὸ πολλοῦ ὅπως ἐλάτῃ τὸν κλήρον ἐφ' ἑαυτόν. Ἄν ὑποτεθῇ ἀληθεῖον καὶ τὸ ἐλάχιστον μέρος τῶν ἀποδιδόμενων αὐτῷ παρὰ τῶν ἡμιεπισήμων γερμανικῶν φύλλων πρὸς κατάκτησιν τοῦ βουλγαρικοῦ στέμματος ῥαδιουργῶν, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι, πλὴν ἴσως τοῦ πολυτρόπου Ὀδυσσεῶς, οὐδεὶς ἄλλος εἶναι ἄξιος νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸν νεαρὸν πρίγκηπα δολοπλόκος. Τοῦ μὲν Τσάρου τὴν εὐνοίαν ἐθήρουνε προσφερόμενος ὡς ἀνορθωτῆς τῆς ἐν Βουλγαρίᾳ ρωσικῆς ἐπιρροῆς, πρὸς δὲ τοὺς Μαγνάρους ὑπεχρεοῦτο νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ τῆς αὐστριακῆς ἐπικρατήσεως παρὰ τὸν Αἴμου, τοὺς Βουλγάρους ἀπεσταλμένους ἐπισήμως μὲν προέτρεπεν εἰς διαλλαγὴν πρὸς τὴν ἐν Πετροπόλει κυβερνήσιν, εἰς δὲ τὸ ἴδιον αὐτῶν ἐπιθύριζεν ὅτι εἶναι θερμὸς ὑπέρχμαχος τῆς τελείας αὐτῶν χειραφετήσεως ἀπὸ τῆς Ρωσσίας, καὶ συγχρόνως ἐξήτει παρὰ τοῦ Πάπα νὰ εὐλογήσῃ τοὺς μέλλοντας αὐτοῦ ἀγῶνας ὑπὲρ τοῦ καθολικοῦ κηρύγματος ἐν Ἀνατολῇ. Ἀφῆνοντες τὴν εὐθύνην πάντων τούτων εἰς τὴν «Ἐφ. τῆς Κολωνίας» καὶ τῆς «Βορείου Γερμανίας», ἀκούμεθα νὰ σημειώσωμεν ὡς τὸ μόνον βέβαιον ὅτι, ἀφοῦ ῥητῶς διεβεβαίωσε πάντα τὰ ἀνακτοβούλια, ὅτι δὲν θὰ μετέβαινε εἰς Βουλγαρίαν ἄνευ τῆς συναίνεσεως τῆ Πύλης καὶ τῶν ἐνδιαφερομένων κυβερνήσεων, διότι αἱ προσωπικαὶ αὐτοῦ πεποιθήσεις, τὸ ὄνομα καὶ αἱ οἰκογενειακαὶ παραδόσεις δὲν ἐπέτρεπον αὐτῷ ν' ἐποδεχθῇ ὑποψηφιότητα παράσπονδον καὶ ἐπαναστατικὴν, ἐλησμόνει μετὰ τινὰς ἡμέρας τὰς ὑποσχέσεις, τὰς πεποιθήσεις καὶ τὰς οἰκογενειακὰς παραδόσεις καὶ κατήχητο εἰς Σόφριαν, ὅπως προσφέρει τὸ μέτωπον αὐτοῦ εἰς τὸ ἐπαναστατικὸν χρίσμα. Ἄδικον ἐν τούτοις θὰ ἦτο νὰ λησμονήσωμεν, ὅτι μετὰ τῶν βουρβουρικῶν αὐτοῦ παραδόσεων περιλαμβάνεται καὶ τὸ πολὺκροτον ἀπόφθεγμα Ἑρρίκου τοῦ δ', «ὅτι εἰς θρόνον εἶναι ἀντάξιος μίᾳς ἀλλαξοπιστίας».

Τὸ τόλμημα ἐφαίνετο τόσον μέγα, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἐπιστεῦθη ὅτι ἡ κάθοδος τοῦ Κοβούργου εἰς Βουλγαρίαν ἦτο προῖον μυστικῆς τινος συνειρησῆσεως πρὸς τὴν Ρωσσίαν. Τὴν τοιαύτην ὅμως πλάνην διεσκέδασε τὴν ἐπιούσαν ἡ ὁμόφωνος ἐξέγερσις τοῦ ρωσικοῦ τύπου, οὐχὶ κατὰ τοῦ τολμητίου, ἀλλὰ κατὰ τῆς Αὐστρίας. Ἡ ἐν Βιέννῃ κυβερνήσις, ἔγραφεν ὁ «Ν. Χρόνος», ὑποκρίνεται μὲν ἀποχὴν, ἀλλ' ἐκπέμπει αὐστριακὸν ἀνθυπὶλαρχον πρὸς κατάλυσιν τῆς βερολινεῖου συνθήκης. Ἡ Ρωσσία δὲν θὰ λυπηθῇ βεβαίως, ἂν καταλυθῇ ἡ ἀπαισία ἐκείνη συνθήκη, δὲν ἐννοεῖ ὅμως νὰ ἐνταφισθῇ αὕτη ἐν γωνίᾳ καὶ παραβύστῳ, ἀλλὰ νὰ γείνη ἡ κηδεία τῆς πομπικῆς ὑπὸ τὸν κρότον τῶν πυροβόλων.» Τὴν δημοσιογραφικὴν ταύτην ἐκστρατείαν διεδέχθη μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀντάξια ταύτης διακοίνωσις τῆς ἐν Πετροπόλει κυβερνήσεως, προτεινούσης οὐδὲν ὀλιγώτερον ἢ νὰ ἐγκαθιδρυθῇ ὡς προσωρινὸς διοικητῆς τῆς Βουλγαρίας ὁ ρῶσσος στρατηγὸς Ἑρρῶτ, ὅπως συγκάλῃ νόμιμον συνέλευσιν πρὸς ἐκλογὴν νομίμου ἡγεμόνος. Πρὸ τούτου ὅμως ἔπρεπε ν' ἀπέλθῃ ὁ παρανόμως ἐκλεχθεὶς, ἂν δὲ δὲν ἔσσερον οἱ Βούλγαροι νὰ χωρισθῶσιν ἀπὸ τοῦ Κοβούργου, προσεκαλεῖτο ὁ Σουλτάνος νὰ ἐκπέμψῃ πρὸς σωφρονισμὸν αὐτῶν τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν τουρκικοῦ στρατοῦ. Τὸ

τοιοῦτο πρόγραμμα ἐπόμενον ἦτο νὰ φανῆ εἰς μόνην τὴν Γαλλίαν ἀρεστόν παρὰ πᾶσαν ὅμως προσδοκίαν ἔτυχε ἢ ἀρεσῆ καὶ εἰς τὸν πρίγκηπα Βισμάρκ, ὅστις ἐφάνη καὶ δευτέραν φορὰν ἐγκαταλείπων τὴν σύμμαχόν του, ὅπως τείνῃ τὴν χεῖρα εἰς τὴν Ρωσσίαν. Ἡ τοιαύτη ὅμως ἀναξωπύρησις τῆς ρωσσογερμανικῆς φιλίας ἀπεδεικνύετο μετ' ὀλίγου οὐδὲν ἄλλο οὐσα ἢ τελευταία μελλοσβέστου λυχνίας ἀναλαμπῆ, ἢ μᾶλλον τέχνασμα ὡς τοῦ Θεμιστοκλέους, διασκεδάζοντος διὰ κενῶν λόγων τοὺς πρεσβευτάς, μέχρις οὗ συντελεσθῆ ἢ ἀνεφθερῆσι τῶν τειχῶν. Ἐνθ' ἔματαιοῦτο ἢ ἀπὸ πολλοῦ σχεδιασθεῖσα συνέντευξις ἐν Στετίνῳ τῶν δύο αυτοκρατόρων, συνήχθητο ἄλλη τις ἐν Φρειδεριξρούῃ, ὅπως κανονισθῶσιν ἀκριβέστερον μεταξὺ Βισμάρκ, Καλνὸκη καὶ Κρίσπη οἱ ὅροι τῆς συμμαχικῆς συμφωνίας, καθ' ἣν ἢ μὲν Αὐστρία καὶ Ἰταλία ὑπεχρεοῦντο ν' ἀσφαλίσωσι τῇ κεκορησμένη Γερμανίᾳ ὅσα κατεῖχεν, αὐτὴ δὲ νὰ συναγωνισθῆ μετ' αὐτῶν ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν κατάληψιν παρ' ἄλλων τῶν ὅσα ἐπεθύμουν. Ἡ ἔκτασις καὶ ἡ σπουδαιότης τῶν συμφωνηθέντων καὶ τῆς συμμαχικῆς δυνάμεως ὁ ἀκαταγώνιστος ὄγκος ἐξεμνήθησαν διὰ δύο πανηγυρικῶν λόγων, ἐκφωνηθέντων, τοῦ μὲν παρὰ τοῦ κ. Κρίσπη ἐν Τανρίνῳ, τοῦ δὲ παρὰ τοῦ κόμητος Καλνὸκη κατὰ τὴν σύνοδον τῶν Κοινοβουλευτικῶν ἐπιτροπῶν. Ὁ εἰς συνεργάτην τοῦ Βισμάρκ καὶ στόλον τοῦ εὐρωπαϊκοῦ καθεστῶτος ἀνψωθεὶς πρόην ὑπασπιστῆς τοῦ Γαριβάλδη ἀπεφάνθη μετὰ στόμφου, ἐνθυμίζοντος τοῦ μακαρίτου Βικονσφιλδ τὴν μεγαληγορίαν: «Ὅτι ἢ Ἰταλία ἐπιθυμῆ μὲν τὴν εἰρήνην, ἀλλ' εἰρήνην μετὰ τιμῆς καὶ δικαιοσύνης, ἐπιβαλλούσης τὴν ὑποστήριξιν τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν ἐθνικοτήτων τοῦ Αἴμου, αἵτινες δὲν θέλουσι λησμονῆσαι τὴν εὐεργεσίαν τῆς Ἰταλίας.» Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις κλίνομεν νὰ πιστεύσωμεν διαφηνούσας ἐξ ἀπροσεξίας τὸ στόμα τοῦ ῥήτορος, λησμονήσαντος ἐν τῇ ῥύμῃ τοῦ λόγου ὅτι πρόκειται περὶ προσδοκίας ἐθνωμοσύνης παρὰ Βουλγάρων. Ὁμολογεῖται μὲν ἐμφανικῶς, ἀλλὰ πολὺ διδακτικώτερα τῆς τοῦ κ. Κρίσπη ἦτο ἢ ἀγόρευσις τοῦ αὐστριακοῦ ὑπουργοῦ. Οὗτος θεωρῶν, ὡς φαίνεται, περιττὴν ἦδη πᾶσαν ὑπόκρισιν, ἀπεφάνθη ἀνεπιφυλάκτως ὅτι οὐδὲν ἔχει ἢ Ρωσσία δικαίωμα ἐπικρατήσεως ἢ μονομεροῦς ἐπεμβάσεως εἰς Βουλγαρίαν, ἔστω καὶ πρὸς ἀνόρθωσιν τῶν «τυπικῶν διατάξεων» τῆς βερολινείου συνθήκης. Κατὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ οὐδόλως ὑποχρεοῦται ἢ Εὐρώπη νὰ ἐξετάσῃ κατὰ πόσον ἢ συγκρότησις τῆς παρουσίας Σοβράνιας εἶναι σύμφωνος πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ βουλγαρικοῦ συντάγματος, ἢ δὲ ἐν τῷ γ'. ἄρθρῳ τῆς βερολινείου συνθήκης ἀναγραφομένη «συναίνεσις» τῶν δυνάμεων εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἡγεμόνος πρέπει νὰ ἐρμηνευθῆ ὡς σημαίνουσα «προσυπογραφὴν τούτων ὡς ἀπλῶν μαρτύρων, οὐχὶ δὲ καὶ παροχὴν αὐταῖς δικαιοῦματος ἀρνησικυρίας, περιορίζοντος τὴν ἐλευθερίαν τῶν Βουλγάρων ὅπως ἐκλέγωσι τὸν ἀρέσκοντα αὐτοῖς ἡγεμόνα.» Ἡ τοιαύτη ἐρμηνεῖα ἱκανῶς σαφοῦς ἄρθρον δύναται νὰ φανῆ διαπρέπουσα πρὸ πάντων ἐπὶ σοφιστεία, τὸ δὲ οὐσιώδες ἦτο, ὅτι ἢ Αὐστρία ἐκίρηντεν ἄσκοπον ἢδη τὴν τήρησιν τῶν «τύπων» τῆς βερολινείου συνθήκης, καλῶς ἔχουσαν τὴν ἐκλογὴν τοῦ Κοβούργου καὶ: «ἀποσοβηθέντα πάντα κίνδυνον ἐπεμβάσεως εἰς Βουλγαρίαν, τῆς Ρωσσίας» διὰ τὸν λόγον ὅτι ἰσχυροτέρα αὐτῆς εἶναι ἢ τριπλῆ συμμαχία, ἀφοῦ μάλιστα πλὴν τῆς ἠθικῆς ὑπεσχέθῃ καὶ τὴν ναυτικὴν αὐτῆς ὑποστήριξιν ἢ Ἀγγλία.

Ἡ τοιαύτη διὰ τοῦ ἐν Φρειδεριξρούῃ συνασπισμοῦ κατάδικη τῆς Ρωσσίας εἰς ἀκινήσιαν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁ τελευταῖος σταθμὸς τῆς ἀνεξίσεως τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος κατὰ τὸ λήξαν ἔτος· ἐλαχίστην δὲ φαίνεται ἔχουσα σπουδαιότητα ἢ ἔνεκα λόγων πολὺ μᾶλλον ἀτμοσφαιρικῶν ἢ πολιτικῶν ἐπάνοδος τοῦ Τσάρου εἰς Πετρούπολιν διὰ Γερμανίας καὶ ἢ τρίτορος αὐτοῦ διαμονὴ ἐν Βερολίνῳ. Τὸ μόνον κατ'

αὐτὴν ἄξιον μνείας εἶναι τὰ πολύκροτα ἔγγραφα, τὰ ἐπιδειχθέντα παρὰ τοῦ αυτοκράτορος Ἀλεξάνδρου εἰς τὸν γερμανὸν ἀρχιγραμματέα μετὰ πικρῶν ἐπὶ τῇ αὐτοῦ πολιτείᾳ παραπόνων. Καὶ ταῦτα μὲν κατώρθωσεν ὁ Βισμάρκ νὰ ἀποδείξῃ προϊόντα ὀρλεανικῆς ἢ αὐλικῆς κατ' αὐτοῦ σκευωρίας, ἄγνωστον ὅμως ἀπομένει ἂν ἐπέτυχε ἢ ἀποδώσῃ εἰς τοὺς ὀρλεανίδας καὶ τοὺς αὐλικούς ἢ ὅπως δήποτε ἄλλως νὰ δικαιολογήσῃ καὶ τὴν ἀπαγόρευσιν ἐνεργουρίας τῶν ρωσσικῶν χροεωγράφων εἰς τὰς γερμανικὰς Τραπεζάς, τὴν αὐξήσιν τοῦ εἰσαγωγικοῦ τέλους ἐπὶ τῶν ρωσσικῶν σίτων καὶ τὴν ἐν Φρειδεριξρούῃ σύσφιγγιν τῶν δεσμῶν τῆς τριπλῆς συμμαχίας. Ταῦτα ἦσαν βεβαίως πολὺ σπουδαιότερα πάσης αὐλικῆς ἢ ὀρλεανικῆς μηχανορραφίας, ὅτι δὲ ἢ περὶ τούτων συνεννόησις δὲν ἐπῆλθε πλήρης, δύναται τις νὰ εἰκάσῃ ἐκ τῆς συγκυρῶσεως μετ' ὀλίγας ἡμέρας παρὰ τὰ σύνορα ρωσσικοῦ στρατοῦ.

Ἄν ἢδη ἐπισκοπήσωμεν ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν τὰς ἀνωτέρω ἐκτεθεισὰς περιπετείας τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος, εἰς οὐδὲν ἄλλο δυνάμεθα νὰ φθάσωμεν συμπέρασμα εἰμὴ μόνον ὅτι οὐδὲ κατὰ βῆμα προὐχώρησε πρὸς ὀριστικὴν τινα λύσιν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀπελθόντος ἔτους. Ὅπως ἐν ἀρχῇ, οὕτω καὶ λήγοντος αὐτοῦ τὸ βουλγαρικὸν ἔλκος παρίσταται χεῖνον καὶ ἀνεπίδεκτον ἐπουλώσεως δι' ἄλλον φαρμάκον πλὴν τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου. Καθ' ὅσον δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν γενομένων ἐπισήμων ἀνακοινώσεων, σκοπὸς τῆς τριπλῆς συμμαχίας δὲν εἶναι ἢ ἐξευρεσις ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς ὑφισταμένης ἐκρόθυμον καὶ ἀφορήτου καταστάσεως, ἀλλὰ μόνον ἢ παρτάσις αὐτῆς ἐκ φόβου χειροτέρας. Οἱ ἐργάται τοῦ συνασπισμοῦ ἀρέσκονται μὲν νὰ κωλύονται ὡς δοτῆρες εἰρήνης καὶ ἄγρονοι φρονοῦν τοῦ διεθνοῦς δικαίου καὶ τοῦ ἀπαρabiάστου τῶν συνθηκῶν, ἀλλ' ὅπως θεωροῦσιν τις τὰς ἀξιώσεις ταύτας εὐλόγους, ἀνάγκη πᾶσα νὰ λησμονῆσῃ ὅτι ὑπάρχει βερολινεῖος τις συνθήκη, καθ' αὐτῶν τούτων ἐκπονηθεῖσα, καὶ χώρα τις καλουμένη Βουλγαρία, ὅπου ἢ συνθήκη αὕτη παραβιάζεται ἀναφανδόν. Οὐ μόνον δὲ ἀθετοῦνται ὅσα ὁ κόμης Καλνὸκης εὐαρεστεῖται νὰ ὀνομάζῃ «ἐπουσιώδεις τύπους», ἀλλ' οὐδ' ἴχνος ἀπομένει ἢ φαίνεται δυνάμενον ἢ ἀποκατασταθῆ ἐκεῖ νομίμου καθεστῶτος. Οἱ σύμμαχοι ἐδημιούργησαν ἐν Βερολίνῳ τὴν Βουλγαρίαν μικρὰν, διότι ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἦτο ὀρσσικὴ, σήμερον δὲ θέλουσιν αὐτὴν μεγάλην, πιστεύοντες τὴν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρόχωμα κατὰ τῆς Ρωσσίας. Ὅσον δήποτε ὅμως καὶ ἂν ὑποτεθῆ ἢ ἐπέκτασις αὐτῆς σύμφωνος πρὸς τὰ συμφέροντα αὐτῶν ἢ καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν ἐθνικοτήτων, τοῦτο κατ' οὐδένα τρόπον δύναται νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἀσυμφωνίαν αὐτῆς πρὸς τὸ σαφὲς κείμενον τῶν συνθηκῶν, οὐδὲ νὰ στερήσῃ τὴν Ρωσσίαν τοῦ δικαιοῦματος νὰ ἐπικαλῆται ταύτας, ἐφ' ὅσον τοῦτο συμφέρει αὐτῇ. Κατὰ παράδοξον ἀληθῶς τῶν πραγμάτων τροπὴν, οἱ αὐτοὶ πολιτικοὶ ἄνδρες, οἱ ἄλλοτε συνασπισθέντες ὅπως ἐπιβάλωσιν εἰς τὴν Ρωσσίαν τὴν βερολινεῖον συνθήκην, συνασπίζονται σήμερον ὅπως τῇ ἐπιβάλωσι τὴν σιωπηλὴν κατάλυσιν αὐτῆς. Καὶ τοιοῦτο μὲν παρίσταται τὸ ζήτημα ὑπὸ τὴν ἐποψιν τοῦ διεθνοῦς δικαίου, ἂν δὲ ἐξετάσωμεν αὐτὸ ἐπὶ ἐποψιν πρακτικώτεραν, εὐρισκόμεθα ἐνώπιον τοῦ ἐξῆς ἀπελιστικοῦ διὰ τὴν εἰρήνην διλήμματος: ἂν μὲν μείνῃ ἢ Βουλγαρία εἴτε ὑπὸ τὸν Κοβούργου εἴτε ὑφ' οἰουδήποτε ἄλλον ἡγεμόνα ἀντιρρωσσικῆ, ἢ Ρωσσία δὲν θέλει παύσει σκευωροῦσα καὶ καθ' ἑκάστην διακινεῖουσα τὴν εἰρήνην τῆς Εὐρώπης, ὅπως παρακαλώσῃ τὴν παρίωσιν ἀσυμφόρου αὐτῇ καθεστῶτος ἂν δὲ κατορθώσῃ ν' ἀνακτήσῃ τὴν προτέραν ἐπιτροπὴν καὶ ἢ ἀναβιβάσῃ ἐπὶ τοῦ βουλγαρικοῦ θρόνου ἀρεστὸν αὐτῇ ὑποψήφιον, θέλει ἐξ ἅπαντος μεταχειρισθῆ τοῦτον καὶ τὸν ἐκρωσσιωθέντα βουλγαρικὸν στρατὸν πρὸς ἀναστάτωσιν τῆς

Μακεδονίας καὶ ἐπέτασιν μέχρι τοῦ Αἰγαίου τοῦ κράτους αὐτῆς. Ἄλλ' οὐδὲ τοῦτο φαίνεται δυνάμενον ἄνευ πολέμου νὰ κατορθωθῆ. Τὸ μόνον μετὰ ταῦτα ἀπομένον ἄδηλον εἶναι ἡ διάρκεια τῆς ἐνόπλου ἀναγκῆς.

Ἡ μερὶς ἡμῶν ἐν τῇ διεθνείᾳ ἱστορίᾳ τοῦ λήξαντος ἔτους ὑπῆρξεν ὅλως ἀσήμαντος. Τοῦτο δὲν δύναται ἴσως νὰ θεωρηθῆ ἀπολύτως ὡς δυστύχημα ὁ ἀναλογιζόμενος ὁποῖαν λεόντειον μερίδα κατείχον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ προπαρελθόντος ἔτους τὰ παθήματα τῆς Ἑλλάδος. Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι τῆς ἡμετέρας χώρας ἡ γεωγραφικὴ θέσις, ἡ καθιστώσα αὐτὴν κατὰ τὴν ἀσχετοτέραν τῶν ἄλλων ἐθνῶν τῆς Χερσονήσου τὴν ἐπ' αὐτῆς σύγκρουσιν τῶν εὐρωπαϊκῶν συμφερόντων, ἀπαλλάσσει τὰς μεγάλας δυνάμεις ἀπὸ τῆς διηρηκοῦς ἐπὶ ἡμῶν φροντίδος καὶ ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ὑποχρέωσιν νὰ συντασσώμεθα μετὰ ταύτης ἢ ἐκείνης καταναγκαστικῶς ἢ τρωφῶς. Οὐδεμία ἐκ τούτου ἐδόθη ἡμῖν ἐσχάτως εὐκαιρία ὅπως ἐκτιμήσωμεν ἐξ ἔργων τὰς διαθέσεις τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ ἀνατολικοῦ δράματος πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Ἄν ὅμως ἀρκεσθῶμεν εἰς λόγους, δικαιούμεθα πληρέστατα νὰ πιστεύσωμεν αὐτοὺς κατὰ τὴν εὐμενέστερον πρὸς ἡμᾶς διακειμένους. Ὡς ἄξιον προσοχῆς τεκμήριον τῆς τοιαύτης ἐπιεικεστέρως ἐκτιμήσεως τῶν ἡμετέρων δικαιωμάτων δύναται νὰ θεωρηθῆ τὸ περὶ Μακεδονίας ὑπόμνημα τοῦ ἀστριακοῦ συνταγματάρχου Ἄντ. Τούμαν, ὅστις διακρίνει τὴν ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου μέχρι τοῦ Αἴμου χώραν εἰς τρεῖς διακεκριμένας ζώνας, τὴν Βουλγαρορωσικὴν, τὴν Ἀστροσερβικὴν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν, ὁρίζει τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπὸ τῆς θαλάσσης μέχρι τῆς τεσσαρακοστῆς πρώτης μοίρας βορείου πλάτους. Ἡ ἀξία τῆς τοιαύτης ἀποφάνσεως, πλὴν τῆς ἐθνικότητος καὶ τοῦ ἀξιώματος τοῦ ἀποφανομένου, ἐγκρίεται πρὸ πάντων εἰς τὴν διὰ λεπτομεροῦς στατιστικῆς ἀναλύσεως ἀπόδειξιν, ὅτι τῆς ζώνης ταύτης ὁ ἑλληνισμὸς δὲν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτησιν κάμμιναν. Ἡ μόνη διατυπωμένη ἐν τῷ ὑπομνήματι ἐπιφύλαξις σχετίζεται πρὸς τὴν σπουδαιότητα τῶν ἐν τῇ ζώνῃ ταύτῃ ἐμπορικῶν συμφερόντων τῆς Ἀστροσερβίας ταῦτα ὅμως, οὐδὲν ἔχοντα κοινὸν πρὸς τὰ βορειότερον κείμενα πολιτικά, δὲν θεωροῦνται ἀνεπίδεκτα συμβιβασμοῦ πρὸς τὰ ἐθνικὰ δικαιώματα τῶν Ἑλλήνων, καθ' ὃν τρόπον ἐπειράθημεν καὶ ἡμεῖς ν' ἀποδείξωμεν ἐν τῇ ἐπιθεωρήσει ταύτῃ πρὸς τριετίας. Πολὸν τούτων πλείονα εἶναι ὅσα ἀπὸ τινος χρόνου κηρύττει ὁμοφώνως ὁ ρωσικὸς τύπος ἀνήκοντα ἡμῖν ἐπὶ τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου καὶ τὰ παραλία τῆς Μικρασίας. Πλὴν ὅμως τῶν τοιαύτων δωρεῶν, ὀφειλομένων βεβαίως εἰς τὴν ἀχαριστίαν τῶν Βουλγάρων καὶ θετικώτερον τι κέρδος, τὴν μὴ ἐκ τῶν προτέρων ἐξαιρέσει τῆς Ρωσσίας ἐκ τοῦ κύκλου τῶν ἐνδεχομένων ἡμῶν συμμάχων κατὰ τὴν κρίσιμον ὥραν. Ὁ συμπεριλαμβάνων ἐν τοῖς ὑπολογισμοῖς αὐτοῦ καὶ τὰ κατὰ τὴν τελευταίαν διετίαν συμβάντα ἐν Ἀνατολῇ, ἄγεται εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ Ἑλλὰς οὐ μόνον ἔχει ἐν τῷ παρελθόντι ἴσας περίπου ἀφορμὰς εὐγνωμοσύνης καὶ παραπόνου πρὸς πάσας τὰς δυνάμεις, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἴσα περίπου παρ' ἐκείνης νὰ ἐλπῆ καὶ νὰ φοβῆται. Τὰ τε διδάγματα τῆς πείρας καὶ ἡ ἀκριβὴς ἐκτίμησις τῆς σήμερον καταστάσεως τῶν πραγμάτων οὐδεμίαν ἄλλην τῆς παρασκευῆς καὶ τῆς ἀγρύπνου καιροσκοπίας ἐπιτρέπουσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα πολιτικῆν.

Καταλείποντες εἰς τὰς μεγαλοσχίμους ἡμῶν συναδέλφους ν' ἀπομνημονεύσωσι τὰ κατὰ τὸν Σαδῆ Καρνά, τὸ Ἰοβίλαιον τοῦ Πάπα, τὴν παραίτησιν τοῦ Πατριάρχου, τὴν ἐπιτηρίδα τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, τὴν ἀσθένειαν τοῦ διαδόχου, τὴν Αἰμουξέν, τὴν εἰς Ἀβυσσινίαν ἐστρατείαν, καὶ ὅσα ἄλλα ἀναγκαζόμεθα δι' ἑλλειψιν χώρου νὰ θυσιάσωμεν, περατοῦμεν τὴν ἐπιθεώρησιν ταύτην διὰ βραχυτάτης, κατὰ τὸ σύνηθες, καὶ τῶν ἐσωτερικῶν ἡμῶν πραγμάτων μνείας. Ἡ ψηφοφορία τῆς 4 Ἰανουρίου, ἡ γενομένη

ἐν πλήρει καὶ λεπτομερεῖ γνώσει τοῦ κυβερνητικοῦ προγράμματος, ἀπέδειξε τὸν ἑλληνικὸν λαὸν πληρέστατα συμμεριζόμενον τὴν γνώμην τῆς κυβερνήσεως καὶ πρόθυμον νὰ ὑποβληθῆ χάριν τῆς τιμῆς καὶ τοῦ μέλλοντος αὐτοῦ εἰς τὰς θυσίας, τὰς ὁποίας εἶχε καταστήσει ἀναποδράστους τῆς προηγηθείσης κυβερνήσεως ἡ πολιτεία. Ἡ πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ τοιούτου προγράμματος σταλεῖσα εἰς τὸ Βουλευτήριον συμπαγῆς πλειοψηφία διέμεινεν ἀσάλευτος καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν ἀμφοτέρων τῶν Συνόδων. Εἰς τὴν γνωστὴν τῆς κυβερνήσεως γνώμην ἀντέταξε ἡ ἀντιπολίτευσις, ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι ἀνικανὸς νὰ καταβάλῃ τὰ ζητούμενα παρ' αὐτοῦ, ἀφ' οὗ οὐδέποτε κατορθώθη νὰ εἰσπραχθῶσι δι' οἷας δῆποτε φορολογίας πλείονα τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων, ὥστε ἀντὶ τοῦ εὐαγγελιζόμενου ἰσοζυγίου θέλει προκῦψει ἀφενύκτως ἑλλειμμα εἰκοσιπέντε ἢ καὶ τριάκοντα ἑκατομμυρίων. Ἐνεκα τῆς τοιαύτης ἀνικανότητος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐθεώρη ἡ ἀντιπολίτευσις ἐπιβαλλομένην τὴν προσφυγὴν εἰς ἄλλα τινὰ οικονομικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα ὑπεστήριξε καὶ πάλιν ὁ κ. Ἀηλιγιάννης κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἔτους 1887 λέγων: «Ὡς ἐξηγήσωμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους δανειστὰς τὴν οικονομικὴν κατάστασιν τοῦ κράτους μετ' εἰλικρινείας, ὡς πείσωμεν αὐτοὺς ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπαρκέσωμεν εἰς τὰς ὑποχρεώσεις μας καὶ εἰμὶ βέβαιος ὅτι οὗτοι θέλουσι συνεννοηθῆ προθύμως μετ' ἡμῶν πρὸς μεταβολὴν τῶν συμπεφωνημένων.» Τὸ ἀδύνατον τῆς καταβολῆς παρ' ἡμῶν τῶν συμπεφωνημένων καὶ τὴν ἔνεκα τῆς ἀδυναμίας ταύτης κατ' ἀνάγκην συγκρατήσιν τῶν ἡμετέρων δανειστῶν ν' ἀρκεσθῶσιν εἰς ὀλιγώτερα, δὲν ἔστρεψε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ θεωρηθῆ ἡ ἀντιπολίτευσις ὡς οὐδὲν ἄλλο οὐσαν ἢ χρεοκοπίαν. Ὅπως δῆποτε, ἡ παρ' αὐτῆς διάκρισις μεταξὺ χρεοκοπίας καὶ ἀδυναμίας πρὸς ἀνεραίαν ἀπότισιν τῶν ὀφειλομένων ἀπέβλεπεν ἀπλῶς ἀκαδημαϊκῆ μετὰ τὴν ἀναμφισβήτητον ἐπίτευξιν τοῦ ἰσοζυγίου, τὴν καθιστώσαν ὅλως περιττὴν πᾶσαν συζήτησιν περὶ τοῦ ἀρμόζοντος εἰς τὰ οικονομικὰ μέτρα τῆς ἀντιπολιτείας ὀνόματος. Τὸ ἄσκησον τῆς εἰς ταῦτα προσφυγῆς ἡναγκάσθη ἐπὶ τέλους καὶ ἡ ἰδία νὰ ὁμολογήσῃ, ἀναβιβάζουσα λήγοντος τοῦ ἔτους ἀπὸ ἐξήκοντα εἰς ὀγδοήκοντα δύο κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς αὐτῆς ἑκαταμμύρια τὰ ἔσοδα τοῦ λήξαντος ἔτους καὶ μεταβιβάζουσα εἰς ἀπώτερον μέλλον τὴν πλήρωσιν τῶν ἀπαισίων αὐτῆς προορήσεων.

Ἡ τοιαύτη τελεία διάψευσις τῶν περὶ ὀγκώδους ἑλλείμματος ἐπαγγελιῶν κατέστησε κατὰ τὴν δευτέραν Σύνοδον τοσοῦτον δυσχερῆ τὴν θέσιν ἐν τῇ Βουλῇ τῆς ἀντιπολιτείας, ὥστε συμπερωτέρωθεν ἐθεώρησε τὴν ἐν σώματι ἐξ αὐτῆς ἀποχώρησιν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὔτε ἤρουν αὐτῇ τέσσαρες μέχρι τῆς ὀγδοῆς ὥραι ὅπως ἐκθέσῃ ὅσα εἶχε νὰ εἴπῃ, οὔτε ἐπέτρεπον αὐτῇ αἱ δυνάμεις τῆς νὰ παρατείνῃ τὴν συζήτησιν πέραν τῆς ὥρας ἐκείνης. Περὶ δὲ τῆς ἐντυπώσεως, ἣν προξένησεν εἰς τὸ κοινὸν ἡ οὕτω δικαιολογηθεῖσα ἀποχώρησις ἀδύνατον εἶναι ἡμῖν νὰ εἰπωμέν τι, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ἐφάνη προξενήσασα κάμμιναν. Τὴν ἐξήγησιν τῆς τοιαύτης παρετώδους ἀδιαφορίας ἔκρινε πρέπον νὰ παρασῃ ἡμῖν διὰ τοῦ δημοσιογραφικοῦ αὐτοῦ ὄργανου ὁ προεστὴς τῆς ἀντιπολιτείας, παραστήσας ὡς στεφθέντας διὰ πληρεστάτης ἐπιτυχίας «τοὺς ἀγωνίας αὐτῆς, ὅπως καταστείλῃ τὴν φοβερὰν ἐκρηξὴν τῆς ἀναγκαστικῆς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.»

Ἄν ἤδη ἐπιχειρήσωμεν νὰ ἐξετάσωμεν τίς ὑποκορύπτειται ὀπωσοῦν λογικώτερα γνώμη ὑπὸ τὴν τοιαύτην τῆς ἀντιπολιτείας συμπεριφορᾶν, τὴν ἐκ συστήματος παρακάλυψιν πάσης νομοθετικῆς ἐργασίας, τὰς σκανδαλώδεις ἐν τῇ Βουλῇ σκηνάς, τὰς ἀγγελίας κολοσσιαίου ἑλλείμματος ἢ ἐντελοῦς ἀποσυνθέσεως τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, τὴν ἀνικανότητα

εργασίας πέραν της όργνης ώρας, τας αποχωρήσεις, τας εξεγέρσεις και καταστολάς της όργνης του λαού, τας άπειλές ανατροπής του καθεστώτος και τὰ άλλα τοιαύτα μορομολύκεια, πιστεύομεν ότι τὸ μόνον αὐτῆς βásiμον παράπονον δύναται νὰ διατυπωθῆ ὡς ἐξῆς: ὅτι πολὺ μᾶλλον ἢ ἐν πάσῃ ἄλλῃ χώρᾳ ἡ κυβερνητικὴ μακροβιότης συνεπάγει ἐν Ἑλλάδι τὴν θυσίαν πλείστων προσωπικῶν συμφερόντων και ἀπαιτήσεων, τῶν ὁποίων δὲν εἶναι δίκαιος ὁ διαρκὴς παραγκωνισμός, ἀλλὰ μόνον ὁ κατ' ἔθος επικρατήσας ἐκ περιτροπῆς κοροσμός. Οὐδόλογοι ἐξετάζοντες καθ' ἑαυτὴν τὴν ἀξίαν τῆς γνώμης ταύτης, περιοριζόμεθα νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι τὸ μονάκιρον αὐτῆς τοῦτο ἐπιχείρημα πρέπει ἢ ἀντιπολίτευσις νὰ ἐργασθῆ νὰ συνδιαλλάξῃ ὅπως δῆποτε μετὰ τοῦ πολὺ ἀνωτέρου συμφέροντος τῆς Ἑλλάδος, ἀντιτάσσουσα εἰς τὸ κυβερνητικὸν ἄλλο τι πρόγραμμα πλὴν τοῦ ἀποδειχθέντος ἤδη ἀρχήστου χρεωκοπικοῦ διότι οὔτε ἐπιτρέπουσι σήμερον αἱ περιστάσεις οὔτε δίκαιον φαίνεται νὰ θυσιασθῶσι τὰ συμφέροντα ὀλοκλήρου ἔθνους εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἰσοχρόνου παρὰ τῶν κομμάτων κατοχῆς τῆς ἐξουσίας.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΗΒΑΥΣ

ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ, 31 Δεκεμβρίου. — Τὸ προξενικὸν ἐν Φλωρεντία σώμα συνήλθε σήμερον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἀρχαιότερου προξένου τῆς Ἀγγλίας και διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς ἀξιώσεως τῆς δικαστικῆς ἰταλικῆς ἀρχῆς τοῦ νὰ ἐριθῶσι ποίαι εἶναι ἐν τινι προξενεῖῳ αἱ αἰθουσαι αἱ ἀπαραβίαστοι ὑπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας.

ΣΟΦΙΑ, 31 Δεκεμβρίου. — Οἱ Σλαβοκόφ και Βοϊάνοφ, ἀρχηγοὶ τῆς ἐνόπλου στάσεως τῆς γενομένης ἐν Πύργῳ, ἐφονεύθησαν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ REUTER

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 31 Δεκεμβρίου. — Οἱ «Καιροὶ» δημοσιεύουσι σήμερον τηλεγράφημα ἐκ Βερολίνου λέγον, ὅτι αἱ Δυνάμεις συνεφώνησαν νὰ παρακαλέσωσι τὴν Πύλην νὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν προσκαλοῦσα τὸν πρίγκιπα Φερδινάνδον νὰ καταλίπῃ τὴν Σοφίαν, ὅτι δὲ εἰς τοῦτο συνήνεσεν ἡ Πύλη.

Ἡ ὑγεία τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας ὁσημέραι βελτιοῦται, εἰ και ὑποφέρει εἰσέτι οὗτος ἐκ τεταραγμένου ὕπνου.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Νέου ἔτους τὴν ἀνατολὴν χαιρετίζομεν σήμερον. Τὸ ἐπίσημον τῆς ἑορτῆς θέλουσι προαγγεῖλει τὴν πρωίαν ὁ συνήθης κανονισμὸς, τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς παικνιζούσης τὸ ἔθωνόν. Τὴν 10 π. μ. ὦραν τελεῖται ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Μητροπόλεως δοξολογία, εἰς ἣν θὰ παρευρεθῶσιν οἱ βασιλεῖς, οἱ βασιλόπαιδες, οἱ ὑπουργοὶ και ἄπαται αἱ στρατιωτικά, πολιτικά και δημοτικά ἀρχαί.

— Διετάχθη γενικὴ ἐπιθεώρησις τῶν ἀποθηκῶν τῶν μονοπωλείων, ὅπως βελτιωθῆ τὸ ποσὸν τῶν ὑπαρχόντων εἰς ταύτας εἰδῶν.

— Διὰ Β. διατάγματος ἠλαττώθη ἀπὸ τῆς σήμερον ἡ τιμὴ τῶν παιγνιοχάρτων τῶν κλάσεων 2, 5 και 19 εἰς λεπτά ἐβδομήκοντα κατὰ δέσμη, τῶν δὲ κλάσεων 4, 6, 7 και 8 εἰς δραχμὴν μίαν κατὰ δέσμη.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν ἐπετρέπη εἰς τὸν ἱάτρον κ. Ἀλέξανδρον Δευτεραῖον ἡ ἴδρυσις ἐνταῦθα δαμαλιδοκομείου.

— Ὁ παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν Ἐσωτερικῶν γραμματεὺς α' τάξεως κ. Θεόδωτος Γεννάδης μετετέθη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

— Διορίσθησαν γραμματεῖς α'. τάξεως ἐν μὲν τῇ νομαρχίᾳ

Τρικιάλων ὁ κ. Γ. Δράμαλης, ἐν δὲ τῇ νομαρχίᾳ Ἀττικῆς και Βοιωτίας ὁ κ. Κωνσταντῖνος Μάτσας.

— Ὁ λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ κ. Λεωνίδας Λαπαθιώτης διορίσθη κριτῆς ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιτροπείᾳ τῶν διδακτικῶν βιβλίων τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως.

— Εἰς τὸν νομομηχανικὸν κ. Π. Σαμπῶ ἀνετέθησαν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν τὰ οἰκοδομικά τοῦ νομοῦ Ἀττικῆς και Βοιωτίας, προσέτι δὲ και ἡ σύνταξις τῶν διαγραμμάτων τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς δαπάνης και τῶν ὄρων συμφωνιῶν τοῦ ἀνεγερησομένου κεντρικοῦ μουσείου, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Τσίλλερ συνταχθέντων προχείρων τοιούτων.

— Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα ὤρισε τὸ μέρος τῆς ληξάσης ἐξαμηνίας εἰς δραχ. 115, ἡ δὲ Βιομηχανικὴ εἰς δρ. 2,50.

— Ἀπὸ σήμερον ἄρχεται ἡ λειτουργία τῶν ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν μετὰ τῶν ταχυδρομικῶν γραφείων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Πατρῶν, Σύρου, Κερκύρας και Βόλου. Τὸ ἐπὶ τούτῳ θυρίδιον ἐν τῷ ταχυδρομείῳ Ἀθηνῶν ἔσεται ἀνοικτὸν ἀπὸ τῆς 9—12 π. μ. και ἀπὸ τῆς 2—4 μ. μ. ὥρας.

— Προχθὲς τὴν πρωίαν ὁ Ἰωάννης Γεωρ. Ἀγγελῆ, ἐργαζόμενος εἰς τὰ ἐν Ἀυρίῳ μεταλλεῖα τῆς γαλλικῆς εταιρίας, ἐφονεύθη τυχαίως, πληγείς τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοῦ ἐργαλείου, ὅπερ μετεχειρίζετο.

— Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ ἱατροῦ χειρουργοῦ κ. Ἰωσήφ Α. Φρονίστα μετὰ τῆς δεσποινίδος Εὐφροσύνης θυγατρὸς τοῦ ἐνταῦθα δικηγόρου κ. Ἰω. Σοφριανοῦ. Παράνυμφος ἦτο ὁ ἐξἄδελφος τῆς νύμφης κ. Στ. Δραγούμης, ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Τὸ πρακτορεῖον Ρέουτερ τηλεγραφεῖ ἐκ Βιέννης, ὅτι ἐν τοῖς διπλωματικοῖς κύκλοις φρονούσιν ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἐξηγησείας καθησυχαστικαί ὡς πρὸς τε τὴν πολιτικὴν και στρατιωτικὴν κατάστασιν θέλουσιν ἀνταλλαγῆ μετὰ τῆς ρωσικῆς και αὐστριακῆς κυβερνήσεως, και ὅτι ἡμιεπίσημος ἔναρξις ἀνταλλαγῆς σκέψεων ἐπὶ τούτου μετ' ἐλπίδων ἐπιτυχίας ἤρξατο ἤδη.

Ἡ «Πολιτικὴ Ἀνταπόκρισις», σχολιάζουσα τὴν ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ἀναγραφείσαν εἰδήσιν, καθ' ἣν εὐρωπαϊκὴ συνδιάσκεψις πρόκειται νὰ συνέλθῃ πρὸς διακανόνισιν τοῦ βουλγαρικοῦ ζητήματος, παρατηρεῖ ὅτι οὐδὲν ἔλαβε χώραν ἐν τῷ διπλωματικῷ κόσμῳ, ὅπως πιστοποιηθῆ τοιαύτη εἰδήσις.

Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Οὐγγαρίας κ. Τίσζα ἐν συνομιλίᾳ αὐτοῦ μετὰ τινῶν φίλων ἐν Πέστη, ὁμιλῶν περὶ τῶν ἐντυπώσεων, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἐκ τοῦ προσφάτου αὐτοῦ εἰς Βιέννην ταξιδίου, ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡπαροῦσα ἀνώμκλος κατάστασις θέλει ἐξομαλισθῆ εἰρηνικῶς. Ἐν τοῖς ἐνταῦθα ὅμως διπλωματικοῖς κύκλοις ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη, ὅτι αἱ δυσχέρειαι τοῦ βουλγαρικοῦ ζητήματος εἰσι τοιαῦται, οἷαι και πρότερον, και ὅτι ἐπομένως ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων οὐδεμίαν παρουσιάζει μεταβολὴν.

Ἡ «Ἐφημερίς τῆς Κολωνίας» ἐδημοσίευσεν τηλεγράφημα ἐνευθεν ἀποσταλὲν, καθ' ὃ ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος Ἰωσήφ, ἀπαντῶν εἰς τὰς ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει συγχαρητηρίους εὐχὰς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, ἔγραψε σὺν τοῖς ἄλλοις: «εἴθε ἡ ἀνώμκλος πολιτικὴ κατάστασις τάχιστα νὰ ἐξομαλισθῆ, ὅπως οἱ λαοὶ ἡμῶν ἀπολαύωσι τῶν ἀγαθῶν τῆς εἰρήνης».

Τὸ αὐτὸ πρακτορεῖον τηλεγραφεῖ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὅτι, κατ' εἰδήσεις ληφθείσας ἐν τοῖς αὐτόθι διπλωματικοῖς κύκλοις, ὁ ἐν Βερολίῳ πρεσβευτῆς τῆς Γαλλίας κ. Ερβέτ

έπεφορτίσθη υπό του κ. Καρνώ να διαβιβασθή τόν αυτοκράτορα τής Γερμανίας, ότι ο πρόεδρος τής Δημοκρατίας είναι πεπεισμένος περί τής ανάγκης τής ειρήνης και ότι έφ' όσον ούτος προεδρεύει τής γαλλικής Δημοκρατίας, ούδέν γαλλικόν ύπουργείον θέλει άσπασθή φιλοπόλεμον πολιτικήν.

Η Εύρώπη κατά τόν 1887

Έκ τής τεργεσταίας «Νέας Ημέρας» μεταφέρομεν τας έξής κρίσεις περί τής θέσεως τής Εύρώπης κατά τόν έτος 1887 :

Ο δεινός δημοσιολόγος, ο συντάσσων έν τῷ παρισιανῷ «Καιρῷ» τας περί τής διεθνούς πολιτικῆς έπιστολάς, κρίνει ως έξής τήν θέσιν τής Εύρώπης περί δυσμάς τού έτους : «Τό έτος ήρξατο και λήγει έν μέτῳ φόβων πολέμου. Τό έγερτήριον έσήμαιεν έκάστοτε ή Γερμανία. 'Αλλά κατ' Ιανουάριον ως κινδυνώδης έχθρά προέστατο ή Γαλλία, ένῳ νύν ως πολεμία τής ήσυχίας τής Εύρώπης καταγγέλλεται ή Ρωσία. Η άφορμή τής πρώτης συγκινήσεως δέν διηυκρινίσθη έπαρκῶς. Η κρίσις επήλθε μετά τούς έν τῷ κοινοβουλίῳ άλλεπαλλήλους λόγους, δι' ὧν ο Βίσμαρκ άπεράνθη, ότι ούδείς υπήρχεν έκ Γαλλίας ζήμιος κίνδυνος. Πράγματι ούδέν άπηυθύνθη ήμιν παράπονον. Έξηκολουθήσαμεν έκτοτε τά άμυντικά ήμῶν μέτρα, ως εάν μηδέν είχε συμβῆ, άλλ' άποφεύγοντες πᾶσαν πρόκλησιν, επί τέλους δ' ή Εύρώπη επέισθη ότι ψευδῶς καταγγελλόμεθα ως παρασκευάζοντες διηνεκῶς έπίθεσιν. Πάντες έβιάσθησαν να όμολογήσωσιν ότι, εάν υπήρχον φόβοι συγκρούσεως, ή εϋθύνη δέν έπεβάριυν ήμᾶς. 'Αλλως τε, εϋθύς μετά τήν νίκην τής γερμανικῆς κυβερνήσεως κατά τας έκλογάς, αί άνησυχίαί τής Εύρώπης κατηνάσθησαν ως έκ θαύματος, υπό τήν μαγικήν ράβδον τού γόητος, όστις τας έγέννησεν. 'Αλλ' οί έπισκοπίζοντες τήν λήξιν τού έτους φόβοι έχουσι διάφορον χαρακτήρα. Αί ζήμιος άφορμαί δέν διερωτήθησαν έπι. Τας άνησυχίας θμως δικαιολογεῖ έν μέρει ή θέσις τής Βουλγαρίας. Η άνάρρησις τού Φερδινάνδου είς τόν βουλγαρικόν θρόνον υπήρξεν οιοει νέα πρόκλησις πρὸς τήν Ρωσίαν, καιπερ δ' απέχον βιαιάς έπεμβάσεως, τὸ ανακτοδούλιον τής Πετρούπολεως ήρνήθη πεισιμόνας ν' άναγνωρίσῃ τόν νέον ήγεμόνα. Αυστρία, τούναντίον, και 'Ιταλία έμαρτύρησαν τρανῶς τας συμπαθείας των και έφάνησαν διαθειμείναι να παρίδωσι τας παρατυπίας τής έκλογῆς. Έκ τούτου προήλθε μεταξϋ τῶν αυτοκρατορικῶν αϋλῶν διάστασις, ύπολανθάνουσα και πρότερον και συνδεομένη πρὸς γενικώτερα συμφέροντα. Αί σχέσεις Ρωσίας και Γερμανίας είχον άλλιωθῆ, ή άλλοίως δ' αϋτη έχρονολογεῖτο από τής μυστηριώδους κατ' Ιανουάριον κρίσεως και τῶν έκ Γαλλίας πολεμικῶν φόβων. Τό μέλλον θά διαφωτίσῃ τὸ σκοτεινὸν εκείνο έπεισόδιον, τότε δὲ θά μάθωμεν μετά τίνας προτάσεις και τίνας άποποιήσεις ο Τσάρος άπεχώρησε κατά Μάρτιον έκ τής συμμυχίας, ήν είχε συνομολογήσῃ πρὸ τριῶν έτῶν πρὸς τήν Γερμανίαν και τήν Αυστρίαν. 'Αλλ' εάν αί άφορμαί τής μεταβολῆς είναι άδηλοι, αί συνέπειαι είναι πασίδηλοι. Η Ρωσία άνεκτήσατο έλευθέραν πολιτικήν ένέργειαν. Η Γερμανία, τούναντίον, απέβαλεν έν μέρος τής έλευθερίας της. Απέναντί της είχε πλέον, οϋχι μίαν, άλλὰ δύο δυνάμεις ανεξαρτήτους, οϋτω δ' έμειούτο τὸ άνακρισθήτητον κύρος, μεθ' οϋ διεῖπεν από δεκαπενταετίας τὰ εύρωπαϊκά πράγματα. Η Γαλλία τέλος έκ τής άναστατώσεως τῶν διεθνῶν σχέσεων έπορίζετο οϋ σμιχρόν όρελος. Έξήρξατο τής άπολύτου άπομονώσεως, και ή πολιτική της, χειραφετουμένη, άνεκτάτο έλευθερίαν κινήσεων. Τό κύριον χαρακτηριστικόν τού 1887 είναι λοιπόν ότι άποκατέστη έν τινι μέτρῳ ή εύρωπαϊκή ίσορροπία διὰ τής διαρρηξέως

τῶν προαίωνίων σχέσεων τῶν τριῶν αυτοκρατορικῶν αϋλῶν. Ο Βίσμαρκ είδε διαφεύγουσαν έκ τῶν χειρῶν του τήν ήγεμονείαν επί τής Εύρώπης. Δέν έξεπλάγη μὲν επί τῷ φυσικῷ τούτῳ και άναποφεύκτῳ κινήματι, προσεπάθησεν θμως να παραλύσῃ αϋτό και να έξασφαλίσῃ κατά τὸ ένόν, και τὸ κράτος, όπερ κυβερνά, και τὸ σύμμαχον κράτος, όπερ συνέδεσε τήν τύχην του πρὸς τήν τής Γερμανίας. Πρὸς τόν σκοπόν τούτον μετά τής διακρινούσης αϋτόν γοργότητος και εύκαμψίας είσήγαγεν είς τόν αϋτρογερμανικόν σύνδεσμον τήν 'Ιταλίαν, έδωκε δ' είς τας νέας συμμαχικάς συνθήκας μείζονα έκτασιν. Αί τρεῖς δυνάμεις τής μέσης Εύρώπης ήνώθησαν, οϋ μόνον πρὸς άμυναν, άλλὰ και πρὸς τήρησιν τού έδαρικού και ναυτικού καθεστῶτος, τουτέστι πρὸς διαίωμισιν τής ένεστῶσης έν Εύρώπῃ θέσεως. Πάν τὸ ένισχύον τήν ειρήνην συμφέρει τῇ Γαλλίᾳ. Δέν παραπονούμεθα λοιπόν επί ταῖς νέαις συμφωνίαις, καιτοι ή εκδηλουμένη δυσπιστία άπάδει τοσοϋτον πρὸς τας διαθέσεις τής ήμετέρας πολιτικῆς. Έκάστη χώρα είναι έλευθέρη να έξασφαλίσῃ, κατά τὸ δοκοϋν, τὰ συμφέροντά της και να έλέγη τούς φίλους της. Εϋτυχῶς ή συγκίνησις φαίνεται καταευαζομένη. Κατά μικρόν τὰ τραύματα τής φιλοτιμίας θά έπουλωθῶσι, θά θυσιασθῶσιν όριστικῶς φιλοδοξίαί άπραγματοποιήται και ή ανεξαρτησία δέν θά καταγγέλληται πλέον ως προδοσία. Πιστεύω είς τήν ειρήνην. παρά τήν πικρίαν, ήν κατέλιπεν έν Βερολίῳ ή έπίσκεψις τού Τσάρου, παρά τὸ βουλγαρικόν ζήτημα, οϋ είναι άδύνατον να μη έξευρεθῆ ή λύσις, άμα ως έπιζητηθῆ από κοινού υπό τῶν δυνάμεων. Πιστεύω είς τήν ειρήνην, διότι, καιτοι υπάρχουσι μνησικακίαί και έχθροπάθειαι, καιτοι πάντες παρασευάζονται πρὸς πᾶν ένδεχόμενον, οϋδαμῶ υπάρχει casus belli. 'Αλλ' όμιλῶ μόνον περί τού παρόντος. Ο κρίων γενικώτερον τήν όλην θέσιν διορᾷ τούς δύο μεγάλους κινδύνους τού μέλλοντος, τας έξοπλίσεις, αἰτινες οϋτε να παύσωσιν, οϋτε να διακομισθῶσιν είναι δυνατὸν, και τὸ πολλαπλασιαζόμενον δημόσιον χρέος, δι' οϋ έπιβαρυνουσιν οί στρατοί πάντας τούς πρόπολογισμούς και όπερ επί 'της δέν επιδέχεται έλάττωσιν. Και θμως πῶς να παραδεχθῆ τις, ότι περί δυσμάς τού δεκάτου όγδού αἰῶνος ή Εύρώπη βαίνει πρὸς μεγάλην φυλετικήν συγκρούσιν και χρεωκοπίαν ;»

Έορτάζουσι

σήμερον, έορτήν τού άγίου Βασιλείου, οί κ. κ. Βασίλειος Βουδούρης, Β. Πετμεζάς, Β. Παππαδόπουλος, Β. Σακουντζάκης, Β. Κάββας, Β. Σχινᾶς, Β. Αντωνόπουλος, Β. Σταματόπουλος, Β. Καραπάνος, Β. Παντελάκης, Β. Μαρκετής, Β. Κοζαδίνος, Β. Εργαστηριέρης, Β. Μανιδάκης, Β. Γ. Καψαμπέλης, Β. Τζήλος, Β. Αγγελόπουλος, Β. Ταμπακιάκης, Β. Πιπίνος, Β. Βουγιουκλής, Β. Ιωάννου, Β. Γεωργιάκος, Β. Σάντος, Β. Κανάρης, Β. Κουφός, Β. Δ. Κουνουπιώτης, Β. Δ. Τριπολιτισιώτης, Β. Ανδρειοφώνου, Β. Κιτσάκος, Β. Μάγγλαρης, Β. Βούκης, Β. Μιχαήλ, Β. Σπεράντσας και Β. Κ. 'Ασογλός.

Και αἱ κυρίαί Βασιλική 'Αντωνοπούλου, Β. Βούρου, Β. 'Ανδρονίκου, Β. Λαπαθιώτου, Β. Κανελλοπούλου, Β. Νέγκα, Β. 'Αρ. Σπαθάκη, Β. Ν. Γουδη, Β. Ν. Σωτηροπούλου, Β. Π. Κορωναίου, Β. Γ. Κολλυθά, Β. Βώκου, Β. Χούπη, Β. Δημητριάδου, Β. Δ. Γουβέλη και ή μικρά δεσποινίς Α. Αναστασοπούλου.

Δέν έορτάζουσιν

οί κ. κ. Βασίλειος Ι. Μωραΐτης, Β. Πανιάς, Β. Ι. Τράκας, Β. Γεωργιάδης, Β. Δαούλας, Β. Σχινᾶς και Β. Κριεζής. Και αἱ κυρίαί Βασιλική Ζέρμα, Β. Ε. Χρύτη, Β. Α. Πιστωμαζά, Β. Α. Παπαμιχαήλ και Β. Κατωπόδη.

ΟΛΩΣ ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

ΤΟ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΑΙΟΛΟΥ

ΥΕΛΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΛΑΜΠΟΠΩΛΕΙΟΝ

(ΥΠΟ ΤΗΝ ΟΙΚΙΑΝ ΜΑΝΙΑΤΑΚΗ ΚΑΙ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ)

N. Δ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Προτιθέμενον τὴν ἐκποίησην τῶν εἰδῶν τῆς ὑελοποιίας καὶ λαμποποιίας καὶ τὴν μεταβολὴν τοῦ εἶδους τούτου εἰς εἶδος πολυτελείας, ἐκποιεῖ πάντα τὰ εἶδη τῶν ὑελικῶν, λαμπῶν καὶ σκευῶν μετ' ἐκπτώσεως 30 ο)ο παρ' ὅ,τι ἄλλοτε ἐπώλει τὰ εἶδη ταῦτα, ἧτοι :

- Μαχαιροπήρουνα παντοειδῶν σχημάτων καὶ ποιότητων Δίσκοι
- Λάμπαι Πολυέλατοι
- Πιατικά, Φλιτζάνια, Ποτήρια
- Βάζα ἀνθῶν Γλάστραι Καρδινιέραι
- Κουτάλια

Καὶ ἕτερα σκεύη πρὸς στολισμὸν αἰθουσῶν, γραφείων, τραπέζαριων κλπ.

ΤΡΕΘΑΤΕ, ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΟΛΟΙ
Εἰς τὸν κ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΝ
(IB'—725)

ΕΝΔΙΑΦΕΙΟΥΣΑ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐν τῇ ὁδῷ Λυκούργου καὶ ἀκριβῶς ὅπισθεν τῆς οἰκίας Σ. Κολιάτσου καὶ ξενοδοχείου Στέμματος καθιερῶνται καὶ ἐπιδιορθώνονται φορέματα κατὰ τὸ τελευταῖον γαλλικὸν σύστημα. Ἀπλῆ μόνον δοκιμὴ δύναται ν' ἀποδείξῃ ὅτι καὶ τὸ μᾶλλον πετριμμένον καὶ κεκλιθωμένον φορεμα μεταβάλλεται.
(IB'—742)

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς τὴν ἀποθήκην Γ. Φύτιζα, ἀπέναντι τοῦ γερμανικοῦ ἀρτοποιείου Λίβερτ, πλησίον τῶν ἁγίων Θεοδώρων, πωλεῖται βούτυρον τῆς Ἠπείρου καθαρὸν ἄνευ ἀλείμματος πρὸς 3 δρ. ἢ ὀκτ' μετὰ τοῦ τενεκέ, καὶ εἰς τουλούμια πρὸς 3.20 ἢ ὀκτ'. Ἐλαιὸν Ἀθηνῶν πρὸς 1.20 ἢ ὀκτ'. Ἐλθαῖς θρούμπαις πρὸς 60 λεπτά ἢ ὀκτ'.
(IB'—787)

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐκοντὰ Γαλλικὸν

ἐκ τῶν καλλιτέρων ἐργαστασίων τῆς Εὐρώπης πωλεῖται, παλαιὸν, εἰς τὰ ὑελοπωλεῖα Ἀντωνίου Ἀντωνοπούλου παρὰ τῇ Βάθεια, καὶ Γεωργίου Δερβέναγα, παρὰ τῇ ὁδῷ Αἰόλου. Ἐκάστη φιάλη δρ. μόνον 2,50.

Πρῶτον δοκιμάσατε καὶ ἔπειτα πάρετε.

Η Ε Ν Ω Σ Ι Σ

(L' UNION).

Γαλλικὴ πυρασφαλιστικὴ ἐταιρεία, ἰδρυθεῖσα τῷ 1828 ἐν Παρισίοις, ἐγκατέστη ἐν Ἑλλάδι διὰ Βασιλ. Διατάγματος.

Κεφάλαιον 30,000,000 φράγκων.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος ἐν Ἑλλάδι Δ. Γ. ΜΑΚΚΑΣ παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν.
(IB'—618).

ΑΓΓΛΙΚΗ ΠΥΡΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Ο «ΦΟΙΝΙΞ»

PHOENIX FIRE OFFICE OF LONDON

καὶ ἀνεγνωρισμένη παρὰ τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος Ἀσφαλίζει παντὸς εἶδους οἰκοδομὰς, ἐμπορεύματα ἐν τοῖς τελωνείοις καὶ καταστήμασιν, ἐργαστᾶσια, κλιβάνους κλπ. Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΝΑΥΤΙΚΗ ΑΣΦΑΛ. ΕΤΑΙΡΙΑ THE MERCANT-MARINE INSURANCE COMPANY (LIMITED).

Ἀσφαλίζει παντὸς εἶδους φορτία καὶ ἐμπορεύματα ἀπὸ θαλασσίου κινδύνου.

(IB'—640)

Γενικὸς πρᾶκτωρ δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα
J. E. MASSON.

Οἶνοι λευκοὶ ἀρτεσινωτοὶ πωλοῦνται χονδρικῶς εἰς συμφορούσας τιμὰς. Ἡ διεύθυνσις πρὸς τὸν κ. Β. Διαμαντιδῆν Φρολογησιῶν εἰς τοῦ «Λέκα».
(IB'—796)

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΥΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

— ΣΤΟΑ ΛΙΖΙΕΡΗ —

Ὁ λίαν γνωστὸς κόπτης εὐρωπαϊκῶν ἐνδυμάτων κ. Γεώργιος Μορντεζης, καλεῖ τὴν πολυπληθῆ αὐτοῦ πελατεῖαν εἰς νέον περίκοψον ἐν τῇ Στοᾷ Λιζιέρῃ κατὰστημα, ὅπερ πλουτισθὲν ἀρτίως ὑπὸ τῶν ἐκλεκτοτέρων ὑφασμάτων τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας μέλλει νὰ ἀποβῇ τὸ κέντρον πρὸς παραγγελίαν ἐνδυμάτων στερεῶν καὶ κοψῶν, καθόσον εἶναι γνωστὴ ἡ εἰδικότης, ἧτις χαρακτηρίζει τὸν κ. Μορντεζην εἰς τὴν κοπτικὴν ἰδίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτελειοποιεῖται ἐν Εὐρώπῃ ἐν ἧ ἐπὶ δεκαετίαν ὄλην διέμεινε.
(IB'—680).

ΑΡΘΜΟΔΟΤΙΟΝ ΣΙΑΦΟΡΟΜΟΝ

ΤΙΠΡΑΙΩΣ—ΑΘΗΝΩΝ—ΤΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Γραμμὴ Πειραιῶς—Κορίνθου—Ἀθῆναι—Πατρῶν.

Πειραιῶν ἀνεγ.	3	33μ.	2 π.μ.	4	32 π.μ.
Ἀθῆναι 7.95	11	4.35	10.15	—	—
Κόρινθος 8	11.35	4.35	12.40	—	—
Ἀργεῖοι 11.38	7.28	8.45	5	8.43	8
Ἄρδιον 2.50	9.15	—	3.25	5	12.3
Πάτραι ἀπ. 4.10μ.	—	—	3.57	9.18	1.05

203 π.μ.	201 π.μ.
Ναύτιον ἀνεγ. 8.05	Κέρκυρα ἀνεγ. 12
Ἄργος 8.40	Ἄργος 2.40
Ἐκ Μελών 7.50	ἀπὸ Μελών 2.50
Κόρινθος ἀπ. 11.08	Ναύτικον ἀπ. 3.05

Ἀτ' Ἀνατολικῶν 4, 3, 32, 33, 202, 201 σταθμῶν εἰς ἕνα τοῦ Σταθμοῦ καὶ Στάσεις
 Δι' Ἀνατολικῶν 1 καὶ 2 σταθμῶν εἰς πᾶσαν τοῦ Σταθμοῦ καὶ εἰς μόνον τὰς μετὰ τὸ Ἀκράτας-Ἀθῆναι στάσεις.
 Μετὰ Κορίνθου—Εὐλοκάστρου, Ἀκράτας—Ἀθῆναι—Πατρῶν, καὶ Ναυτιλίου—Ἄργος—Μελών καὶ ἀντιπρόσωπος κυλοφοροῦσιν Ἀνατολικῶν καὶ ἄλλ' ἐκ τῶν σταθμῶν εἰς τὰς Στάσεις συμμάχων τῶν ὁμολόγων τῶν.
 (Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Λευκώσεως)